

Interessos perjudicats

"La Veu de Catalunya" comença el seu editorial d'ahir: "La concordància d'opinions i de censure amb què, des dels sectors més oposats, és criticada l'actuació de l'Esquerra Republicana és ben eloqüent i significativa. Aquesta concordància demostra que les crítiques no són filles de cap apassionament ni de cap partidisme."

Es clar que cadascú és lliure de treure les conseqüències que li plagin de cada una de les coses que passen pel món, però a simple vista tothom s'ha adonat que la unanimitat del grinyol que s'ha armat amb el triomf de l'Esquerra i la vinguda de la República no obeeix a altre motiu que al fet que amb el canvi de règim han estat perjudicats una pila d'interessos creats.

I el que els anirem perjudicant... Perquè, a més a més, cal dir que aquests interessos creats eren interessos particulars que estaven en contraposició amb els interessos de la col·lectivitat.

A tot arreu del món, quan es registra un canvi de règim, que vol dir un veritable dallabatax produït en el ritme aritmètic que aquell poble duia, els que vivien a l'esquena del país fan uns grans brams i s'estripen les vestidures i tot és escridassar i estirar-se els cabells amb uns gestos desesperats de follia. Es que han vist la fi de llurs negocis particulars; no pas que vegin amb el règim nou la fi de la Pàtria, que no els interessa gens.

Els únics països del món on els que són llançats del Poder no escridassen ni gesticulen, són aquells en els quals, pel fet d'haver estat assaltat el Poder amb un moviment revolucionari, els que el detenien en profit propi i de llurs famílies i amics, són posats al davant d'un piquet de tropa o són penjats d'un pal per a pastura de voltors. Aleshores, aquests, naturalment, no criden, i els seus familiars i amics cuïen a fer la farina blana.

Però en un país com aquest, on la revolució s'ha fet de bones en bones, on s'ha dit al rei: —Si tingués la bondat de marxar... i s'ha dit al Foronda: —Home, senyor marquès, miri que ja fa dos dies que la República està proclamada. Li agrairíem que no ens comprometés i que passés la frontera per una temporada...; en un país on els revolucionaris ja havien prèviament escollit ministre de la Governació Miquel Maurà, per assegurar que als bandits de la Monarquia no hauria de passar-los res de mal; quan si ens descuidem un parell d'hores, de tan ben fetes i legals que volem fer les coses, no es proclama la República perquè ens hauria passat al davant la proclamació de l'estat de guerra i semblava que no estava bé fer la revolució sense permís de l'autoritat, i com veia que tots els que amb la caiguda del Borbó han vist fallides les seves realitats tangibles i les seves il·lusions, no facin aquests grans marxaments que fan, per veure si encara troben una mica d'ambient i poden fer que torni allò que el poble va treure?

A més a més, tota aquesta gent perjudicada per la vinguda de la República, contra el que es podia esperar —perquè en tot el que va de segles nòmies hi havia règims d'excepció i la censura, quan no era militar, era civil—, ara es troba amb què pot dir tots els penaments que li plagin, del règim i dels homes que governen, i que ningú no els amoina. Imagineu, amb el que els ha de venir de nou el règim de llibertat insospitat, amb quina empena no han de posar-se a dir-ne mal, paix que és aquest règim el que els ha llançat per la borda.

Aneu repassant tota la premsa que ataca el règim i els seus homes: "A B C", "Informaciones", "La Vanguardia", "El Imparcial", "La Veu de Catalunya", "La Correspondencia Militar", "La Publicidad", "El Debate", "El Matí", "Diario de Barcelona", "El Sol"...

Amics del rei, lacais dels dictadors, grans financers amb els diners de l'Estat, homes que manaven i ja no manaran mai més, clericals que han vist enderrocada llur hegemonia, generals llicenciats per lladres i per covards, homes que es pensaven arribar a manar i que també s'han convençut que llur regnat no és d'aquest món; despitats, amargats, hipercrídics...

Com volem que no hi hagi "concordància d'opinions i de censure" al règim i als seus homes de Govern, si l'escombra ha passat per a tots i cadascú ha vist que el seu petit clos era deixat sense ni un bri d'herba? Si eren tants els sectors que vivien al damunt de la misèria del poble, i com volem que cada sector no hagi sentit la injúria del canvi de règim com a pròpia, i que "des dels sectors més oposats", com diu "La Veu", no ens ataquin, tant més quan l'atac és lliure? Però en llur inconsciència, no veuen que com més ens ataquen —venint d'on venen els atacs—, més la República ha d'aferrar-se.

Malament veuríem la República si aquests sectors ens elogiessin. No ho desitgem pas. Vagin, vagin dient, que la República anirà fent el seu fet i no s'entretindrà pas ni a contradir-los. De l'atac dels que defensen els interessos mesquins bandejats, en fem la nostra cuirassa.

LES ELECCIONS DE LA SOCIETAT DE NACIONS

Xina, Panamà i Espanya ocuparan els tres llocs no permanents

Ginebra, 15. — En la sessió celebrada ahir a la tarda per l'Assemblea de la Societat de Nacions, es procedí a l'elecció dels tres llocs no permanents del Consell.

L'escrutini, que era secret, es va fer per crida nominal. Els mandats que expiren corresponen a Espanya (reelegible), Pérsia i Venezuela.

El resultat de l'escrutini ha estat el següent:

Nombre de vots, 50; en blanc, 2; majoria absoluta, 25. Resulten elegides: Xina, per 42 vots; Panamà, per 45; Espanya, per 43.

Obtingueren vots: Hongria, 2; Mèxic, 2; Portugal, 2; Bulgària, 1; i Bèlgica, 1.

Acabat l'escrutini el president digué:

Xina, Panamà i Espanya han obtingut majoria absoluta i queden proclamats membres no permanents del Consell, per un període de tres anys.

El Consell de la Societat de Nacions, en el qual hi ha dos nous països, Xina i Panamà, estarà format de la forma següent:

Membres permanents, 5: Alemanya, França, Anglaterra, Itàlia i Japó.

Membres no permanents, 9, dels quals, fins a 1934, Espanya, Xina i Panamà; fins a 1935, Guatemala, Noruega i Irlanda; fins a 1936, Polònia, el Regne dels serbis, croates i eslovens i Perú.—Fabra.

Per la República Federal

Discurs del senyor Valle, tercer signant del vot particular dels diputats Gabriel Alomar i Antoni Xirau

(DE L'EXTRACTE OFICIAL DE LA SESSIÓ DE L'ONZE DE SETEMBRE, SEGONS EL DIARI OFICIAL DE LES CORTS CONSTITUENTS)

EL VOT PARTICULAR

El Sr. VALLE: Me levanto, señores Diputados, para defender el voto particular que al Título preliminar del proyecto constitucional he formulado en unión de los señores Alomar y Xirau. Voy a hacerlo del modo más escueto y preciso posible, porque así cuadra mejor con mis medios de expresión, con la comodidad de todos y con la manera que debe ser norma de producirse desde este banco de la Comisión.

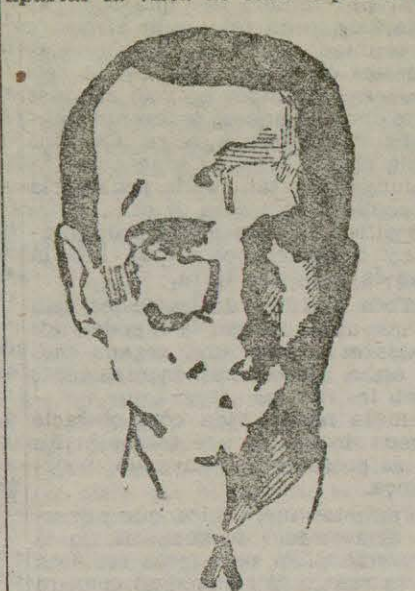
Se refiere, esencialmente, el voto particular a la inclusión en el Título primero de una frase: la de que España constituye una República "federal". A esto voy a reducir mis palabras hoy, dejando para la discusión del articulado todos aquellos conceptos que suponen la aplicación de este criterio a cada uno de los artículos.

ELS CAMINS DEL FEDERALISME

Me preocupa, en primer término, señalar ante la Cámara los caminos a través de los cuales los federales hemos llegado a fijar nuestra posición ante el problema esencialísimo de dar a España una Constitución, y a la República española su Ley fundamental.

Dos caminos se hacían posibles a

los federales: el uno, sencillo, simple, cómodo sobre todo: prescindir de la realidad, renunciar a toda renovación de nuestro contenido, apartar la vista de toda expresión

objetiva, meternos en nosotros mismos y, en esta cómoda postura, hacer un arquetipo de Constitución, por la simple aplicación automática de los principios programáticos.

Para actuar de esta manera, con abstención completa de toda visión de momento y de hecho, hubiera sido, seguramente, formar un Código muerto, desprovisto de todo calor de actualidad, carente de toda posibilidad de vida en esta Cámara.

Por otra parte, las ordenaciones constitucionales de tipo federal clásico hubieran exigido para poder ser realizadas una labor previa de excitación a las regiones, para que se manifestasen y se definiesen como tales, para que se delimitasen en un sector territorial determinado y para que hiciesen una expresión adecuada y democrática de esas voluntades y delimitaciones; es decir, hubiera sido preciso que previamente existiesen, de hecho, esas regiones en toda España. No es así, en términos generales, desgraciadamente. No era así y no era sensato ni era prudente demorar la Constitución, el afianzamiento de la República española a lo largo de este camino, que había de ser peligroso seguramente. Teníamos que ir a la realidad inmediata y no demorar la formación de ese Código fundamental con esta labor previa de excitación.

Por consiguiente, para nosotros los federales, existían dos límites

que no podíamos traspasar sin hacer traición o a nuestro deber de republicanos o a nuestra consecuencia de federales. En cuanto a federales, teníamos el deber de respetar el derecho de autodeterminación de las partes para realizar aquellos pactos que habían de ser fórmula constitucional de España; como republicanos, no teníamos más remedio que sacrificarlo todo a no comprometer la vida de la República, y dejar para más adelante la exposición externa de esas realidades regionales. Entre estas dos paralelas nuestro juicio resolvió una posición precisa, que no es, por cierto, naturalmente, la misma que ha inspirado a la Comisión.

LES POSSIBILITATS AUTONOMIQUES DE LES REGIONS

Entiendo la Comisión, a través de los caminos tan elocuentemente expuestos por el Sr. Ruiz-Funes, que todos los territorios españoles concurren de la misma manera y con el mismo carácter a la integración del Estado español. Consecuente con estas normas, con este criterio, con este principio, se limita, sencillamente, a señalar desde la Constitución los cauces para que se manifesten esas posibilidades.

Segueix a la pàgina 3

Discurs de Lluís Companys sobre el problema agrari a Catalunya

LA CONFERENCIA

Diumenge propassat, dia 14, com a conseqüència de l'assemblea magna de delegats de la Unió de Rabassaires de Catalunya, el nostre estimat amic el diputat de l'Esquerra Republicana En Lluís Companys s'adreça a l'opinió pública en general i a la pagesia en particular, per mitjà de la Ràdio-Barcelona, per tal d'orientar les masses agrícoles de la nostra terra per a l'aplicació dels decrets de la Presidència de l'11 de juliol i del 6 d'agost, la interpretació dels quals ha estat objecte d'una extensa circular del governador civil senyor Anguera de Sojo, que Companys refutà amb energia.

La conferència començà a dos quarts de deu de la vetlla i en ella En Companys digué:

EL DRET A LA REVISIÓ DELS CONTRACTES

—Entre la pagesia catalana ha produït una perturbació l'actitud en què s'han col·locat alguns propietaris davant les disposicions del Govern de la República i de la interpretació que a tals disposicions ha donat —sortint-se de les funcions que li són pròpies— el governador senyor Anguera de Sojo.

A les "Gacetas del día 12 de juliol i 7 d'agost es publicaren unes disposicions de la Presidència de la República en les quals hom donà el dret als que treballen la terra de demanar la revisió dels contractes, a l'objecte únic de la reducció del preu, si aquest resulta usurari.

Aquestes disposicions regulen els procediments que han de seguir els pagesos que vulguin acollir-se'n; estableixen com a mesura prèvia la

El que es surt de la llei deixarà de pertànyer a la Unió de Rabassaires.—Contra les tiranies de dalt i les de baix, el Dret i la Justícia

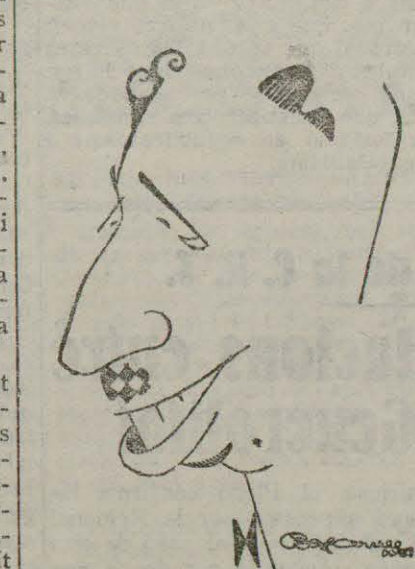
de què facin una sol·licitud al jutjat de primera instància demanant aquella revisió, i donen altres normes de les quals parlaré perquè les tingui en compte la pagesia que m'escolta.

Naturalment, aquests decrets han produït gran disgust entre alguns propietaris que vivien bé a l'empar del bon seny tradicional de què parla el senyor Anguera en la seva circular, o sigui: el poble tot, sotmès a ells, que tenien l'Ajuntament, el jutge municipal, la guàrdia civil, els mossos d'esquadra i el governador, i sostenien totes les nafres i les vergonyes, la pobresa, la ignorància i la covardia rural, sorriduda i egoista, sota els efectes d'un sotmetiment secular i l'imperi d'una monarquia execrable.

—Aquests elements s'han cregut que la revolució i el canvi de règim no havien de representar res en els seus privilegis en el que tenien de dominació civil i d'injustícia econòmica, i han enviat a correu la circular al Govern civil ple d'al·larme, no perquè hagués succeït cap alteració pública, no perquè s'hagués produït cap desordre ni aldarull de cap mena, sinó perquè els pagesos havien començat a presentar sol·licituds als jutges de primera instància demanant la revisió dels contractes.

LA CIRCULAR DEL GOVERNADOR

—Ens dol haver d'adreçar censures al governador civil Sr. Anguera de Sojo per la forma com s'ha produït.

—Les funcions dels delegats del poder executiu no poden envair les funcions dels tribunals de justícia. La independència del poder judicial és el primer postulat del dret de ciutadania.

Una crida del Govern de la Generalitat a la pagesia catalana

ELS CONTRACTES HAN DE ESSER REVISATS, PERO LA PARTICIO DE FRUITS HA DE FER-SE D'ACORD AMB ELS CONTRACTES VIGENTS

La Generalitat de Catalunya, davant el greu conflicte que ha produït la negativa d'alguns parcers a lliurar al propietari la part convinguda de fruits, ha de declarar que deplora vivament que hagi estat trencada la tradicional harmonia entre la nostra gent del camp, i manifesta així mateix el seu criteri que els decrets facultant els arrendataris a demanar la revisió dels contractes, no els autoritzava a vulnerar-los i que cal, per tant, fer la partició de fruits d'acord amb els contractes vigents. Tenint, a més, en compte que, en el cas dels fruits que hagin de sofrir transformacions, com succeeix en el raïm, no és possible l'aplicació de la darrera ordre circular del ministeri de Justícia als presidents de les Audiències Territorials, cal que els parcers que no hagin lliurat la part de fruits al propietari atorguin un document reconeixent la part que a aquest correspon, i caldrà també, per tant, que els propietaris que hagin rebut o rebuin d'ara endavant

llur part de fruits, n'atorguin als seus parcers el corresponent rebut, sense perjudici de la facultat que tenen, també, de demanar la dita revisió de contractes davant els tribunals competents per si procedís una reducció del preu d'arrendament, en el ben entès que aquests casos es resolran d'acord amb la major equitat.

La Generalitat té la convicció que, una vegada aprovat l'Estatut de Catalunya, si novament es presenten conflictes d'aquesta mena, no arribarien a esclatar perquè immediatament serien solucionats, inspirant-se en normes justes i, per tant, sense el menor perjudici de les parts que es trobessin en discòrdia. No creu, però, que una vegada aprovat l'Estatut, puguin plantejar-se conflictes d'aquesta naturalesa, ja que els drets de tothom seran, per endavant, reconeguts i la Generalitat farà, en tota qüestió, estricta justícia.

Mentre esperem aquell estat de dret, la Generalitat recomana a tothom que procuri arranjant les qüestions amb l'esperit de concòrdia que els ha d'aconsejar llur amor a la terra i la consideració de la importància transcendental dels moments que viu Catalunya.

ELS ABUSOS DEL CACIQUISME

—En el mateix pròleg el Sr. Anguera diu que a Catalunya les relacions entre propietaris i masovers constitueixen una veritable associació, i que la relació harmònica d'interessos per a l'aprofitament i creure de la terra ha fet possible que arribi l'acció fecunda del treball fins al cim de les muntanyes.

—No té ni una paraula per a rebatre i condemnar el fet, que clama al cel, que aquests homes que han convertit la muntanya rocosa en una esplendorosa vinya, a llurs expenses, amb llurs mitjans econòmics i de treball sense cap ajut del propietari de la terra, han estat sovint foragitats d'aquest terra mitjançant un senzill desnonament davant del jutge municipal i el propietari de la terra (que fou un ermità) s'ha quedat, sense abonar urbanització de cap mena, amb la terra i amb la vinya. No ha tingut una paraula en contra d'aquestes injustícies seculars, ni contra els arrendaments usuraris, ni contra el vell caciquisme rural. El governador civil parlà tan sols del bon "seny tradicional català", aquest bon seny que aplicat a la pagesia de Catalunya vol dir el caciquisme i el despotisme operant damunt d'uns homes ignorants i acovardits, bèsties de treball, remora i pes mort, contra tota mena d'iniquitats progressives del nostre poble.

Mentre no es faci agradable la vida del camperol, no es pot reforçar la nostra economia. La gent audaç i valenta, els homes d'iniciativa, se senten xuclats per les grans urbs. Queden els camps sense conrear i les terres ermes. La terra no rendeix tota la riquesa que

podria rendir, ni l'agricultura és explotada amb un fort sentit renovador i modern. La misèria de l'agricultura priva la indústria del seu primer consumidor, les grans aglomeracions ciutadanes, amb una indústria sotragujada són un perill i en aquest desnivell econòmic i social és on s'hi congrien totes les perturbacions econòmiques.

LA TASCA DE LA REPUBLICA

—La República ho ha vist així i mentre s'estudien els projectes de reforma agrària, s'ha alçat a publicar per aquest any el decret de què ara us parlo. Per als altres anys ja hi haurà les lleis aprovades pel Parlament, i que van de pressa dintre l'estudi de les respectives Comissions parlamentàries. Demés, Catalunya hi posarà remei immediat de dictar-se la llei civil pròpia.

—Aleshores, agricultors amics, no rebreu aquestes sutes de governadors civils que llastimosament volen fer una personal política partidista i de classe. El Govern de Catalunya hi posarà remei immediat.

EL CONFUSIONISME DEL SENYOR ANGUERA

—Després del pròleg, el governador civil, amb tot i que en alguns paràgrafs, i de passada, fa referència a la facultat dels tribunals, que són els únics que per a tal cosa en tenen, esmenta i copia articles i disposicions legals, i barreja algun comentari personal, es llança a dir que tot ho fa perquè ningú pugui alegar de bona fe ignorància, i malèvola i fins en l'article VII dona normes de llei i diu el que és dels uns i el que és dels altres.

Segueix a la pàgina 3

La Conferència de la Taula Rodona

GANDHI EXPOSA LES ASPIRACIONS DEL POBLE HINDU

Londres, 15. — El Comitè de Relacions Federals de la Conferència de la Taula Rodona s'ha reunit a les onze del matí al Palau de Saint James.

Gandhi, que com ja s'ha dit, observà ahir la jornada del silenci, ha estat el primer que ha enraonat. Lentament i consultant a vegades les notes que tenia al davant, ha pronunciat un discurs en el qual ha concretat les aspiracions del seu poble.

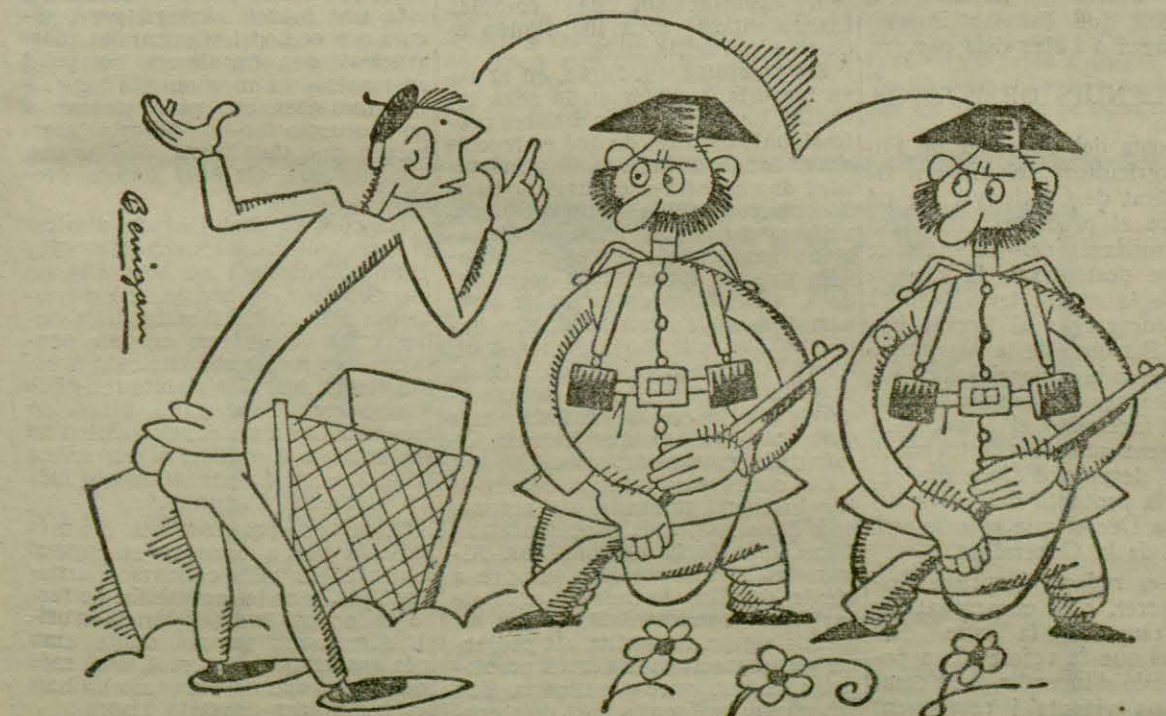
Després ha parlat el Pandit Malaviya, el qual ha indicat la conveniència de retirar el més aviat possible les tropes angleses.

A continuació han pres la paraula Sir Samuel Hoare i Lord Reading, els quals han fet diverses consideracions respecte a l'orientació de la Conferència.

El Comitè ha començat a estudiar els mètodes directes i indirectes d'elecció del Parlament Federal. — Fabra.

MIRACLERIES

per Benigant

—Ja n'estic tip dels miracles. Cada vegada que sapareix una v erge em roben les gallines.